

En udvidelse af handelen var nødvendig, og hertil ville sikkert tjene en stabilisering af priserne på nogle af de vigtigste internationale råmaterialer. — Van Zeeland kom i sin tale også ind på spørgsmålet om ikke-selvstyrende områder, hvor han fandt, at drøftelserne i FN havde taget en uheldig retning. Belgien var imod at udnytte indfødtes arbejdskraft og bestræbte sig tværtimod for at bistå de primitive indfødte befolkninger med at nå fremad politisk, økonomisk og socialt. Et lignende ansvar burde påhvile alle stater, idenfor hvis grænser der fandtes folkegrupper, som stod tilbage med hensyn til civilisation, og han rejste det spørgsmål, om disse lande ikke burde forsyne FN med oplysninger på samme måde, som det nu påhviler nogle få tilsynsførende magter.

Den franske udenrigsminister Schumans tale omhandlede i det væsentlige forslaget om at indbringe forholdene i Tunis og Marokko for forsamlingen, en tanke, han på det bestemteste modsatte sig. Efter at have hentydet til de fundamentale uoverensstemmelser, der herskede indenfor FN, udtalte han, at det var nødvendigt at overholde Pagten og ikke fordreje den, hvilket ville ske ved at optage de nævnte spørgsmål på dagsordenen. FN var inkompetent til at behandle disse problemer, dels fordi det ikke tilkom FN at gribe ind i revisionen af de traktater, Frankrig havde indgået med Tunis og Marokko, dels på grund af Pagtens art. 2,7, der udelukkede indblanding i medlemsstaternes indre affærer; det var ikke nok hertil, at en side af en sag tilfældigvis var af international karakter. Nogen trusel mod freden, som nævnt i Pagtens kap. VII, forelå der ikke i Nordafrika.

Han påpegede, at Frankrig siden 1946 regelmæssigt havde indsendt oplysninger om forholdene i Tunis og Marokko til generalsekretæren. Frankrig ville opfylde sine forpligtelser efter Pagten, men forsamlingen var hverken en verdensdomstol eller en verdensregering. — Han omtalte herefter indgående Tunis og Marokkos økonomiske,

sociale og kulturelle problemer og fremhævede, hvorledes Frankrig havde højnet leveforholdene for den derværende befolkning, som var vokset stærkt i den periode, de to lande havde været knyttet til Frankrig. Problemerne i disse lande var meget komplicerede og krævede kontinuitet i behandlingen. Han fastslog, at Frankrig var sig sit ansvar fuldt bevidst overfor disse befolkninger og ikke ville lade sig fortrænge derfra. Formålet med de franske reformprogrammer var stigende indre selvstyre i de to lande.

Den franske udenrigsminister fremhævede, at det var ikke blot Frankrigs interesser, der stod på spil, men en sund opfattelse af De Forenede Nationer, hvilket let kunne blive skæbnesvangert for organisationen og for freden. — Han nævnte, at uafhængighed var et relativt begreb, og at suverænitetsstanken ikke længere var absolut. Frankrig havde intet imod at tilhøre et udvidet samfund. Han kom herfra ind på den franske politik i Europa og sluttede med at fremhæve de positive resultater, FN hidtil havde opnået.

Den britiske udenrigsminister, Eden, fremhævede, at det var FN's hovedformål at opbygge freden, og at det var alle delegationers pligt fuldtud at arbejde herfor. Han mindedes, hvorledes han i sin tale under 6. plenarforsamling havde foreslået to ting: forsøg på at løse nogle af de foreliggende begrænsede problemer og afspænding ved benyttelse af mere moderat sprog. Desværre havde der vist sig en forøget propaganda for at skabe had mellem nationerne, i hvilken forbindelse han særligt nævnte beskyldningerne mod USA for bakteriologisk krig i Korea og citerede eksempler på fordrejede russiske fremstillinger af forholdene hos vestmagterne og opelskningen af had til Amerika og Storbritannien.

Han gennemgik herefter de forskellige problemer og mulighederne for at fremskynde deres løsning. Med hensyn til spørgs-